

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai ir konstatējama aizsardzību izslēdzošā atkarība no tehniskās funkcijas Padomes 2001. gada 12. decembra Regulas (EK) Nr. 6/2002 par Kopienas dizainparaugiem ⁽¹⁾ (OV 2002, L 3, 1. lpp.; OV Īpašais izdevums latviešu valodā, 13. nod., 27. sēj., 142.–165. lpp.) 8. panta 1. punkta izpratnē arī tad, ja formas iedarbībai nav nekādas nozīmes attiecībā uz produkta dizainu, bet gan (tehniskā) funkcionalitāte ir vienīgais dizainu noteicošais faktors?
- 2) Ja Tiesa uz pirmo jautājumu atbildētu apstiprinoši:

Raugoties no kāda aspekta ir jāvērtē tas, vai konkrētās produkta formas iezīmes ir tikušas izraudzītas tikai funkcionalitātes apsvērumu dēļ? Vai nozīme ir “objektīvam novērotājam”, un, ja tam ir nozīme, kāda ir tā definīcija?

⁽¹⁾ OV L 3, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 27. jūlijā iesniedza *Bundesarbeitsgericht* (Vācija) – *Vera Egenberger/Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.*

(Lieta C-414/16)

(2016/C 419/36)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesarbeitsgericht

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Vera Egenberger*

Atbildētāja: *Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Direktīvas 2000/78/EK ⁽¹⁾ 4. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds darba devējs kā atbildētāja šajā lietā – vai attiecīgi tās vārdā baznīca – juridiski saistoši pats var noteikt, vai darbības īpatnību vai tās veikšanas apstākļu dēļ kandidāta konkrēta reliģija ir īsta, likumīga un attaisnota profesionālā prasība, ņemot vērā darba devēja ētosu?
- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša:

vai tādā lietā kā šī nav jāpiemēro valsts tiesību norma, kāda šajā gadījumā ir AGG 9. panta 1. punkta pirmā alternatīva, saskaņā ar kuru atšķirīga attieksme reliģijas dēļ saistībā ar darbu reliģiskās kopienās un tām pakļautās institūcijās ir pieļaujama arī tad, ja konkrēta reliģija, ņemot vērā šīs reliģiskās kopienas identitāti, ir pamatota profesionālā prasība saistībā ar šīs kopienas pašnoteikšanās tiesībām?

3) Turklāt, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzīga:

kādas prasības saskaņā ar Direktīvas 2000/78/EK 4. panta 2. punktu ir jāizvirza darbības īpatnībām vai tās veikšanas apstākļiem kā īsta, likumīga un attaisnota profesionālā prasība, ņemot vērā organizācijas ētosu?

(¹) Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīva 2000/78/EK, ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju (OV L 303, 16. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (astotā palāta) 2016. gada 12. maija spriedumu apvienotajās lietās T-322/14 un T-325/14 *mobile.international/EUIPO* – *Rezon* 2016. gada 28. jūlijā iesniedza *mobile.de GmbH* (iepriekš – *mobile.international GmbH*)

(Lieta C-418/16 P)

(2016/C 419/37)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *mobile.de GmbH*, iepriekš *mobile.international GmbH* (pārstāvis – T. Lührig, advokāts)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs, *Rezon OOD*

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas astotās palātas 2016. gada 12. maija spriedumu apvienotajās lietās T-322/14 un T-325/14 un
- piespriest Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar pārsūdzēto spriedumu esot pārkāpts Regulas par Kopienas preču zīmi (¹) 57. panta 2. punkts, to aplūkojot kopsakarā ar Īstenošanas regulas (²) 22. noteikuma 2. punktu un 40. noteikuma 6. punktu, jo tajā – pretēji juridiskajā metodoloģijā vispārārtītajiem interpretācijas principiem – precīzi noteiktais jēdziens “izmantošanas pierādījumi” Regulas par Kopienas preču zīmi 57. panta 2. punktā esot interpretēts atšķirīgi no šī jēdziena Īstenošanas regulas 22. noteikuma 2. punktā un 40. noteikuma 6. punktā. Vienas un tās pašas terminoloģijas Regulā par Kopienas preču zīmi un Īstenošanas regulā atšķirīga interpretācija neesot saderīga ar tiesiskās noteiktības un skaidrības principiem. Turklāt Vispārējā tiesa neesot ievērojusi apstākli, ka Īstenošanas regulas 22. noteikuma 2. punkts un 40. noteikuma 6. punkts nepieļauj izmantošanas pierādījumu novēlotu iesniegšanu spēkā neesamības atzīšanas procesos un ka *EUIPO* šajā ziņā nav rīcības brīvības. Regulas par Kopienas preču zīmi 57. panta 1. punkts neesot piemērojams, un turklāt *EUIPO* nebija to izmantojis, un līdz ar to tas nevarot būt Apelācijas padomes lēmuma un Vispārējās tiesas nolēmuma pamatā.

Tāpat ar pārsūdzēto spriedumu esot pārkāpts Regulas par Kopienas preču zīmi 76. panta 2. punkts, jo Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pieņemot, ka Regulas par Kopienas preču zīmi 76. panta 2. punkts ir piemērojams, lai gan Īstenošanas regulas 22. noteikuma 2. punkts un 40. noteikuma 6. punkts nepieļaujot tā piemērošanu spēkā neesamības atzīšanas procesos Īstenošanas regulas 50. panta 1. punkta trešās daļas sistēmiskās interpretācijas dēļ. Turklāt neesot izpildītas Regulas par Kopienas preču zīmi 76. panta 2. punkta prasības, jo iebildumu iesniedzējs visā procesā nebija norādījis nekādu pamatotu iemeslu tā rēķinu novēlotai iesniegšanai. Līdz ar to Vispārējā tiesa esot nepareizi piemērojusi Regulas par Kopienas preču zīmi 76. panta 2. punktu, jo procesa stadija un lietas apstākļi esot izslēguši iespēju ņemt vērā novēloti iesniegtos pierādījumus. Turklāt Vispārējā tiesa esot sagrozījusi faktus, jo tā bija sagrozījusi pierādījumus, kā rezultātā saistībā ar apelācijas stadijā iesniegtajiem rēķiniem runa nebija par “papildinošiem” vai “skaidrojošiem” pierādījumiem.

Vispārējā tiesa neesot izskatījusi nedz fonētiskas, nedz konceptuālas faktiski izmantoto apzīmējumu atšķirības un lielā mērā neesot aplūkojusi to radīto kopējo iespaidu, bet vienīgi esot ņēmusi vērā individuālus elementus, tādējādi nepareizi piemērojot Regulas par Kopienas preču zīmi 15. panta 1. punkta a) apakšpunktu.